

HET VERLANGEN

nu steeds meer omklemmen. Soms had hij de benauwende gewaarwording niet meer te kunnen praten. Elke seconde werd het hem moeilijker zijn indrukken onder woorden te brengen. Iets stugs scheen meer en meer macht over hem te verkrijgen.

Dr Van Leeuwen had dit niet verwacht. Gedacht had hij, dat de jongen dol, uitgelaten zou zijn, dat hij zou lachen en hollen van blijde uitgelatenheid. Maar dit stugge zwijgen. . . . Het maakte hem zenuwachtig. Hij kreeg de neiging hem bij de schouders te pakken, door elkaar te schudden en te snauwen: „Zeg dan es wat!” Maar hij zag het dwaze ervan in. Daarom zweeg hij. Maar dat zwijgen, dat zwijgen, maakte hem gek. Was dat nu de vrucht van zijn denken? Had hij daarvoor zijn buitenlandsche reis opgegeven? Niets was er, geen spoor van wondere gemeenschap. Hij keek om zich heen als om iets te zoeken waarover hij zou kunnen gaan spreken. Maar er was slechts water en zand. Recht voor hem uit, heel ver, stond een paal op een duintop.

„Zie je die paal daar?” Hij wees met den wandelstok voor zich uit.

„Ja.”

„Da's Camperduin.”

„O.”

„Hoe ver schat je dat 't loopen is?”

Freek tuurde, zei toen: „Een half uur.”

Dr Van Leeuwen lachte. „Nee hoor, ruim een uur, wel anderhalf uur, als je flink doorloopt.”

„Had je niet gedacht hè?”

„Nee.”

„Zullen we er naar toe loopen, dan gaan we daar wat drinken en met de bus over Schoorl terug.”

„Ja, da's goed.”

„Mooi.”

Ze begonnen steviger te loopen, in de maat. Freek siste een deuntje tusschen de tanden. Dat hun wandeling nu een bepaald doel had, reinigde de sfeer. Langzamerhand begon de jongen te praten, vroeg naar de namen der vogels, hun bijzondere eigenschappen, het trekken. Dr Van Leeuwen bleek er goed van op de hoogte te zijn. Naarmate het gesprek vlotte, voelde hij zich ook lossier en kalmer worden. Soms, doordat één van hen moest uitwijken voor een aanrollende golf of een plas, streken hun armen langs elkaar. Dan keek de man snel terzijde, maar in het strakke jongensgezicht viel niets te bespeuren. Dat verwarde hem dan weer, bracht hem tot een zenuwachtig denken, waarachter een wijd gevoel van verlangen, eenzaamheid en smart. En hij had toch dezelfde gebaren als Heleen, het haar. . . .

Het spreken deed hem goed. Het was of zijn eigen woorden en die van Freek een wal vormden om het gevaarlijk gebied, de leegte. Dr Van Leeuwen voelde, dat hij iets wilde wegpraten, wilde begraven onder woorden. Hij sprak verder, vertellend over eb en vloed, den stand van de maan, waarom de duinen met helm beplant waren. En onder zijn vele woorden voelde hij zich eenzamer en leeger worden.

Ze waren nu bij de eerste strekdammen aangekomen en keken toe hoe ze gemaakt werden. Met een slang waaruit een straal water spoot, gestuwd door een oliemotor, spoten de dijkwerkers de betonnen palen den grond in. Freek stond met wijdopen mond te kijken hoe snel de palen in het zand zakten. Hij vroeg hoe lang ze waren, hoe zwaar, hoe